

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 36.513/1

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste kamer, op 4 februari 2004 door de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid en E-government verzocht haar, binnen een termijn van dertig dagen, van advies te dienen over een ontwerp van besluit "houdende regels tot uitvoering van het oppervlakedelfstoffendecreet", heeft op 19 februari 2004 het volgende advies gegeven:

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

1. Het om advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse regering beoogt uitvoering te geven aan het decreet van 4 april 2003 betreffende de oppervlakedelfstoffen. Het ontwerp regelt meer bepaald de totstandkoming van de algemene en de bijzondere oppervlakedelfstoffenplannen en de periodieke evaluatie en de inhoud van de plannen, en voorts de natuurlijke samenstelling van de oppervlakedelfstoffen en de aanvraag, het gebruik en de geldigheid van het certificaat van herkomst, alsmede de controle erop. Het ontwerp bevat daarnaast bepalingen betreffende de optimale ontginning en de financiële zekerheden.

Het ontwerp stelt de inwerkingtreding van het decreet van 4 april 2003 vast op de dag van de inwerkingtreding van het besluit dat thans in ontwerpvorm voorligt.

2. De ontworpen regeling vindt rechtsgrond in de artikelen van het decreet van 4 april 2003 die worden opgesomd in het eerste lid van de aanhef van het ontwerp. Niettemin moet worden gewezen op wat volgt.

2.1. Overeenkomstig artikel 10, § 2, van het ontwerp dient het aanvraagdossier voor het verkrijgen van een certificaat van herkomst te worden opgesteld door een opdrachtnemer die hiertoe onder meer "over de nodige specifieke erkenningen voor een deskundige inzake bodem en ondergrond beschikt" en waaromtrent door de minister de erkenningsvoorwaarden worden vastgelegd ⁽¹⁾.

Erover ondervraagd welk artikel van het decreet van 4 april 2003 rechtsgrond zou kunnen bieden voor het uitwerken van de betrokken erkenningsregeling, verklaarde de gemachtigde van de Vlaamse regering het volgende:

"Art. 27, § 2, van het delfstoffendecreet stelt dat de Vlaamse regering de voorwaarden bepaalt voor de aanvraag, de toekenning en het gebruik van het certificaat.

⁽¹⁾ Artikel 41, § 1, van het ontwerp voorziet in een overgangsregeling "zolang de minister geen erkenningsvoorwaarden zoals vermeld in artikel 10, § 3 (lees: artikel 10, § 2), vastlegt".

Het decreet betreffende de bodemsanering van 22.02.95 biedt rechtsgrond aan de Vlaamse regering voor het uitwerken van een erkenningsregeling voor bodemsaneringsdeskundigen (artikel 2, 16° en artikel 3, § 7) voor de uitvoering van opdrachten die in het bodemsaneringsdecreet worden bepaald. Dit decreet definieert «Bodem» zeer ruim, namelijk «het vaste deel van de aarde met inbegrip van het grondwater en de andere bestanddelen en organismen die er zich in bevinden» (artikel 2, 1°)".

Kan worden aangenomen dat de door de gemachtigde van de Vlaamse regering aangehaalde decretale bepalingen inderdaad rechtsgrond bieden voor het uitwerken van een erkenningsregeling ten aanzien van bodemsaneringsdeskundigen voor de toepassing van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering, dan kan daarentegen niet worden aanvaard dat de betrokken decretale bepalingen tevens rechtsgrond bieden voor de erkenningsregeling die wordt beoogd in artikel 10, § 2, van het ontwerp en die specifiek betrekking heeft op de toepassing van het decreet van 4 april 2003 betreffende de oppervlaktedelfstoffen. Daarenboven kan de vaststelling van specifieke erkenningsvoorwaarden niet het voorwerp uitmaken van een subdelegatie aan de minister (zie artikel 10, § 2, laatste zin).

Er kan worden overwogen om in het ontwerp zonder meer te refereren aan de deskundigen, zoals die voor de toepassing van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering zijn erkend, zonder dat ter zake in andere, voor de ontworpen regeling specifieke, erkenningsregelen wordt voorzien.

2.2. Een gelijkaardige opmerking dient te worden gemaakt bij artikel 13, § 1, van het ontwerp, en de ermee samenhangende overgangsregeling van artikel 41, § 2. De in artikel 13, § 1, bedoelde specifieke erkenning van het chemisch laboratorium dat de uit het onderzoeksareaal afkomstige monsters onderzoekt, vindt geen rechtsgrond in het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, aangezien de voor de toepassing van dat decreet uitgewerkte erkenningsregeling uitsluitend kan worden geacht te gelden voor het verrichten van analyses van afvalstoffen, en niet voor onderzoeken inzake oppervlaktedelfstoffen.

Ook met betrekking tot artikel 13, § 1, kan daarom worden overwogen om in die bepaling zonder meer te refereren aan de laboratoria, zoals die voor de toepassing van het decreet van 2 juli 1981 zijn erkend, zonder dat ter zake in andere, voor de ontworpen regeling specifieke erkenningsregelen wordt voorzien. Daarenboven moet de laatste zin van artikel 13, § 1, eerste lid, waarin de minister wordt opgedragen de betrokken erkenningsvoorwaarden vast te leggen, worden geschrapt.

2.3. Artikel 23 van het ontwerp omschrijft een aantal aspecten die door de aanvrager van de vergunning moeten worden opgenomen in de vergunningsaanvraag en die door de vergunningverlenende overheden mee in overweging moeten worden genomen om een optimale ontginning te realiseren.

In verband met de rechtsgrond voor deze bepaling gaf de gemachtigde van de Vlaamse regering de volgende verduidelijking:

"Artikel 9, § 3, van de delfstoffendecreet stelt dat de Vlaamse regering nadere regels kan bepalen voor het efficiënt en doelmatig benutten van de ontginningsgebieden.

Het benutten van ontginningsgebieden hangt samen met de milieuvergunningsplichtige activiteit van de uitbating van een groeve zoals bepaald in het milieuvergunningendecreet van 28.06.85 en zijn uitvoeringsbesluit Vlare I dd. 06.02.91 (rubriek 18: groeven en graverijen).

Artikel 14, § 1, van het milieuvergunningendecreet stelt dat de Vlaamse regering de verdere regels vaststelt in verband met het aanvragen, het verlenen, het weigeren, de bekendmaking en de verlenging van de vergunning. § 2 van artikel 14 stelt bovendien dat de aanvrager aan de adviesverlenende overheidsorganen verplicht is alle gevraagde gegevens en inlichtingen te verstrekken. De administratie Economie is volgens artikel 21, § 4, van Vlare I een adviesverlenend orgaan voor wat betreft het beheer van de natuurlijke rijkdommen en het ontginningsbeleid".

Het aangehaalde artikel 14, § 1, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning kan inderdaad worden geacht rechtsgrond te bieden voor het bepaalde in artikel 23 van het ontwerp.

2.4. De artikelen 35 en 36 van het ontwerp regelen de wijze van ingebrekestelling en de aanwending van de financiële zekerheden. Wat de rechtsgrond voor de betrokken artikelen betreft, verduidelijkte de gemachtigde van de Vlaamse regering:

"Artikel 24 van het delfstoffendecreet dat handelt over het aanspreken van de financiële zekerheden. Artikel 25 van het delfstoffendecreet stelt dat de Vlaamse regering nadere regels kan bepalen voor de financiële zekerheden. Art. 35 en 36 van het besluit voorzien via een tussenstap van ingebrekestelling (als een laatste kans om zich in orde te stellen) het moment vanaf wanneer de zekerheden effectief zullen worden aangesproken".

.../...

Ermee rekening houdend dat artikel 24 van het decreet van 4 april 2003 geen uitdrukkelijke delegatiebepaling bevat, kan dit artikel worden geacht de ontworpen regeling tot rechtsgrond te strekken in zoverre het wordt gelezen in samenhang met artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, waarop de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse regering steunt.

2.5. Voor de wijzigingsbepaling van artikel 40 van het ontwerp kan rechtsgrond worden gevonden in artikel 20, eerste lid, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, dat de Vlaamse regering machtigt om algemene of per categorie van inrichting geldende milieuvoorwaarden uit te vaardigen, waarvan ze, indien om technische redenen noodzakelijk, bij gemotiveerd besluit kan afwijken.

ALGEMENE OPMERKINGEN

1. Het ontwerp bevat een aantal bepalingen waarin gebruik wordt gemaakt van het procédé van de zogeheten "stilzwijgende" beslissing of goedkeuring. Dat is namelijk het geval in artikel 14, § 1, derde lid (stilzwijgende toekenning van het certificaat van herkomst), artikel 28, § 4 (stilzwijgende aanvaarding van de door de vergunninghouder opgegeven vorm van financiële zekerheid, de bedragen inzake de te stellen financiële zekerheid, de beschrijving van de eindafwerking en de tijdsplanning voor de realisatie van de eindafwerking), artikel 29, § 2 (stilzwijgende goedkeuring van wijzigingen van gegevens uit het aanvraagdossier inzake de aanvaarding van de te stellen financiële zekerheid), en artikel 31, § 5 (stilzwijgende aanvaarding van het in het aanvraagdossier opgenomen herberekende bedrag van de te stellen financiële zekerheden).

De stellers van het ontwerp dienen zich te realiseren dat diverse nadelen zijn verbonden aan het gebruik van het procédé van de stilzwijgende beslissing ⁽²⁾.

In de eerste plaats is dergelijk procédé niet bevorderlijk voor de rechtszekerheid, al was het maar omdat een schriftelijk besluit ontbreekt, wat tot bewijsproblemen kan aanleiding geven, en de stilzwijgende beslissing in beginsel niet op dezelfde wijze zal worden meegedeeld of bekendgemaakt als gewone beslissingen, met

⁽²⁾ Zie o.m. I. OPDEBEEK, *Rechtsbescherming tegen het stilzitten van het bestuur*, Brugge, die Keure, 1992, blz. 221, nrs. 441 e.v.

alle gevolgen vanden voor de kenbaarheid en de aanvechtbaarheid van dergelijke stilzwijgende beslissingen. Meer bepaald sluit het procédé van de stilzwijgende beslissing hierdoor ook grotere risico's in voor een schending van de belangen van derden die, op een impliciete, doch daarom niet minder verstrekkende wijze in het gedrang kunnen komen.

In de tweede plaats kan het procédé van de stilzwijgende beslissing in strijd komen met het algemeen belang in de mate dat dergelijk procédé tot gevolg kan hebben dat impliciet beslissingen worden genomen zonder dat een zorgvuldige voorbereiding en afweging van alle betrokken belangen gebeurt. Daarenboven lenen niet alle aangelegenheden zich tot een stilzwijgende beslissing. Zo dient het in artikel 14, § 1, van het ontwerp bedoelde certificaat van herkomst te zijn gesteund op een daadwerkelijk kwaliteitsonderzoek van de desbetreffende monsters, waarbij dat onderzoek ervoor borg staat dat het uit te reiken certificaat overeenstemt met de ter zake gestelde kwaliteitsvereisten. Als gevolg van de stilzwijgende toekenning dreigt het certificaat geen effectieve kwaliteitswaarborg meer te bieden.

Ook een beroepsprocedure waarbij, zoals in de artikelen 28, § 5, 29, § 3, en 32 van het ontwerp het geval is, gebruik wordt gemaakt van de stilzwijgende "inwilliging" van het beroep, verdient om de voornoemde redenen geen voorkeur.

De stellers van het ontwerp dienen de artikelen van het ontwerp waarin wordt gebruik gemaakt van het procédé van de stilzwijgende beslissing, aan een bijkomend onderzoek te onderwerpen, rekening houdende met de bezwaren die kleven aan het gebruik van dat procédé. Dat procédé lijkt, alleszins wat artikel 14, § 1, derde lid, betreft, te moeten worden verlaten.

2. Het ontwerp bevat een aantal bepalingen waarin wordt voorgeschreven dat de erin bedoelde beslissing "gemotiveerd" dient te zijn (zie onder meer de artikelen, 14, § 1, 28, §§ 2 en 3, en 31, §§ 2 tot 4). Het uitdrukkelijk voorschrijven van "gemotiveerde" beslissingen is overbodig in de mate dat - zoals het geval is voor de in het ontwerp bedoelde beslissingen - deze onder de toepassing vallen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de verplichting tot formele motivering van de beslissingen reeds uit de wet voortvloeit. Het uitdrukkelijk

.../...

voorschrijven van "gemotiveerde" beslissingen is daarenboven misleidend omdat hiermee de indruk wordt gewekt dat de formele motiveringsplicht niet bestaat zonder dat zulks uitdrukkelijk wordt voorgeschreven.

De redactie van de artikelen van het ontwerp waarin wordt gerefereerd aan de verplichting tot formele motivering van de erin bedoelde beslissingen dient, rekening houdende met wat voorafgaat, te worden aangepast.

3. Een indeling van een artikel in paragrafen is niet aangewezen indien elke paragraaf slechts uit één lid bestaat en de indeling niet bijdraagt tot een betere leesbaarheid van het artikel. De paragraafsgewijze indeling van de artikelen 8, 10, 16, 27, 30, 34, 38 en 41 van het ontwerp moet om die reden vervallen.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

1. Rekening houdende met hetgeen is opgemerkt met betrekking tot de rechtsgrond van de ontworpen regeling, late men de aanhef van het ontwerp aanvangen met de volgende drie leden:

"Gelet op de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, inzonderheid op artikel 20;

Gelet op het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, inzonderheid op artikel 14, § 1, gewijzigd bij het decreet van 21 december 1990, en op artikel 20, eerste lid, vervangen bij het decreet van 22 december 1993;

Gelet op het decreet van 4 april 2003 betreffende de oppervlaktedelfstoffen, inzonderheid op de artikelen 4, 6, 7, § 2, 9, § 3, 21, 25, 26, 27, § 2, 30 en 35;"

.../...

2. In het tweede lid van de aanhef van het ontwerp, zoals het om advies is voorgelegd, wordt verwezen naar het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid. Het betrokken decreet strekt de ontworpen regeling evenwel niet tot rechtsgrond en wordt er niet door gewijzigd. Het is evenmin noodzakelijk dat, voor een goed begrip van de ontworpen regeling, naar dat decreet wordt verwezen in de aanhef. Het betrokken lid dient bijgevolg uit de aanhef te worden weggelaten.

3. Overeenkomstig wat gebruikelijk is in de wetgevingstechniek, worden in de aanhef in beginsel enkel de rechtens verplichte adviezen vermeld. Hiermee rekening houdende, kunnen de verwijzingen naar de adviezen van de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen en de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen worden geschrapt.

4. Het huidige zesde lid van de aanhef dient te vervallen. Het is immers niet meer op grond van een specifieke bepaling uit de gecoördineerde wetten op de Raad van State dat een beslissing van de Vlaamse regering noodzakelijk is omtrent het verzoek aan de Raad van State om advies te geven binnen een termijn van dertig dagen, maar wel op grond van het - algemeen geldende - artikel 69 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

5. In het lid van de aanhef waarin wordt verwezen naar het advies van de Raad van State schrijve men "artikel 84, § 1, eerste lid, 1°" in plaats van "artikel 84, eerste lid, 1°" van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Artikel 1

In artikel 1, 13°, van het ontwerp wordt melding gemaakt van de Controledienst voor de verzekeringen. Met ingang van 1 januari 2004 is de Controledienst voor de verzekeringen evenwel geïntegreerd in de Commissie voor het Bank-, Financie- en Assurantiewezen. De in artikel 1, 13°, van het ontwerp gehanteerde terminologie dient, rekening houdende hiermee, te worden aangepast.

.../...

Artikel 2

1. De artikelen 2 en volgende regelen de totstandkoming van de oppervlakedelfstoffenplannen en de periodieke evaluatie ervan. Overeenkomstig artikel 4, vierde lid, van het decreet van 4 april 2003 moeten de oppervlakedelfstoffenplannen zodanig worden opgesteld en moeten de besluitvormingsprocedures ter zake zodanig verlopen dat ze voldoen aan de essentiële kenmerken van de milieueffectrapportage, bedoeld in artikel 4.1.4 van het decreet van 5 april 1995 houdende de algemene bepalingen inzake milieubeleid.

Op de vraag welke bepalingen van het ontwerp invulling geven aan de zo-even vermelde "essentiële kenmerken" antwoordde de gemachtigde van de Vlaamse regering het volgende:

"De essentiële kenmerken zijn:

- Een verantwoorde analyse en evaluatie van de te verwachten gevolgen met bijzondere aandacht voor alternatieven;
- De kwaliteitsbeoordeling van de verzamelde informatie;
- De actieve openbaarheid van de rapportage.

Het eerste kenmerk wordt ingevuld door de bepaling van artikel 6 van het ontwerpbesluit. De inhoud van dit artikel is namelijk gebaseerd op de inhoud van een plan-MER zelf, zoals bepaald in artikel 4.2.7 van het decreet van 5 april 1995. De kwaliteitsbeoordeling en de actieve openbaarheid zijn ingevuld door de wijze waarop de procedure van totstandkoming van een oppervlakedelfstoffenplan is voorzien in de artikelen 2, 3 en 4 van het ontwerpbesluit. De kwaliteitsbeoordeling is gegarandeerd door het voorzien van inspraak van en adviesverlening door alle betrokkenen (art. 2 en 3), de actieve openbaarheid door een adviesronde aan MiNa en Serv voor het algemeen plan (art. 2) en de gemeenten en provincies voor de bijzondere plannen (art. 4)".

Om te voldoen aan het vereiste van actieve openbaarheid van de rapportage en de besluitvorming moet een bepaling worden toegevoegd waarin de beschikbaarheid voor het publiek van de betrokken documenten wordt geregeld ⁽³⁾.

⁽³⁾ Artikel 6, lid 1, van richtlijn 2001/42/EG van het Europees Parlement en de Raad van 27 juni 2001 betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma's, schrijft voor dat het ontwerpplan of ontwerpprogramma en het overeenkomstig artikel 5 van de richtlijn opgestelde milieurapport voor de in lid 3 van het artikel bedoelde instanties en voor het publiek beschikbaar worden gesteld.

2. De vraag rijst of ook niet de Vlaamse minister bevoegd voor openbare werken moet worden betrokken bij de procedure van totstandkoming van het algemeen oppervlakedelfstoffenplan en of daartoe van de desbetreffende minister geen melding moet worden gemaakt in artikel 2, § 2, eerste lid, van het ontwerp.

Dezelfde vraag kan worden gesteld met betrekking tot de procedure van totstandkoming van de bijzondere oppervlakedelfstoffenplannen (artikel 3, §§ 1 en 3).

3. In artikel 2, § 2, vierde lid, moeten om taalkundige redenen de woorden "binnen de zestig kalenderdagen" worden vervangen door de woorden "binnen zestig kalenderdagen".

Waar nodig dient de redactie van nog andere bepalingen van het ontwerp in een gelijkaardige zin te worden aangepast.

Artikel 3

1. Gelet op de omschrijving die in artikel 1, 2°, van het begrip "minister" wordt gegeven, volstaat het om in artikel 3, § 1, eerste lid, en § 3, tweede lid, te schrijven "de minister" in plaats van "de Vlaamse minister, bevoegd voor de natuurlijke rijkdommen".

2. In artikel 3, § 3, tweede lid, vervange men het woord "aangeduid" door het woord "aangewezen". Waar nodig dienen nog andere bepalingen van het ontwerp in dezelfde zin te worden aangepast.

3. De typografische indeling van de leden van artikel 3, § 3, is niet zeer duidelijk. Dat kan worden verholpen door de diverse zinnen van eenzelfde lid onmiddellijk op elkaar te laten aansluiten.

Dezelfde opmerking kan nog bij andere bepalingen van het ontwerp worden gemaakt (zie bijvoorbeeld artikel 4, § 2).

Artikel 4

In de laatste zin van artikel 4, § 2, wordt bepaald dat een definitief vastgesteld bijzonder oppervlakedelfstoffenplan "geldt als voorbereiding voor de opmaak van een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan in het behandeld samenhangend oppervlakedelfstoffengebied".

Op te merken valt dat in artikel 7, § 1, eerste lid, van het decreet van 4 april 2003 niet van de "voorbereiding" voor de opmaak van de gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen wordt melding gemaakt, doch wel van de "basis" voor die opmaak. Artikel 4, § 2, van het ontwerp kan op dat punt terminologisch beter worden afgestemd op artikel 7, § 1, eerste lid, van het genoemde decreet.

Artikel 6

Ter wille van de leesbaarheid schrijve men in artikel 6, § 1, 6⁽⁴⁾, "... bij de uitvoering van het plan, inclusief de secundaire, cumulatieve en ...".

Artikel 9

De vermelding "§ 1." dient te worden geschrapt.

Artikel 14

In samenspraak met de gemachtigde van de Vlaamse regering wordt voor artikel 14, § 2, van het ontwerp de volgende redactie ter overweging gegeven:

⁽⁴⁾ In artikel 6, § 1, van het ontwerp dient de onderverdeling in 1., 2., 3., enz., te worden vervangen door een onderverdeling in 1°, 2°, 3°, enz. Deze opmerking kan ook worden gemaakt bij andere bepalingen van het ontwerp (zo o.m. bij de artikelen 11, § 1 en 24).

"Bij de overdracht van vergunningen voor de ontginning van een onderzoeksareaal is ook het certificaat van herkomst overdraagbaar naar de nieuwe vergunninghouder. De nieuwe vergunninghouder stelt de afdeling hiervan per aangetekende brief in kennis. Indien slechts een gedeelte van het onderzoeksareaal voorwerp is van de vergunningsoverdracht, verkrijgt de nieuwe vergunninghouder het certificaat van herkomst voor dat gedeelte van het onderzoeksareaal".

Artikel 15

In verband met het bepaalde in artikel 15, § 2, van het ontwerp, werd aan de gemachtigde van de Vlaamse regering gevraagd of er op het terrein van het onderzoeksareaal ook niet-primaire oppervlakedelfstoffen kunnen voorkomen en, in het bevestigende geval, wat daarvan het gevolg is voor het certificaat van herkomst. De gemachtigde verduidelijkte in dat verband:

"Inderdaad, er kunnen niet-primaire oppervlakedelfstoffen voorkomen, zoals bv.

- delfstoffen of grond die vrijkomen buiten ontginningsgebieden in het kader van grote bouwwerken, tunnelgravingen, aanleg van vijvers, enz. ... Deze delfstoffen vallen voor hun gebruik onder de regels van «uitgegraven bodem» zoals bedoeld in Vlarebo, zijnde het uitvoeringsbesluit van het Bodemsaneringsdecreet en kunnen op een groeve voorkomen als de groeve-exploitant vergund is voor rubriek 60 van Vlarem I.
- secundaire grondstoffen zoals bv. zeefzand afkomstig van bouw- en sloopafval. Deze grondstoffen vallen onder de regels van Vlarea, zijnde het uitvoeringsbesluit van het Afvalstoffendecreet. Dergelijke producten kunnen binnen een ontginningsgebied voorkomen in het geval de groeve-exploitant bv. ook vergund is voor een breek- en zeefinstallatie voor het verwerken van bouw- en sloopafval.

Van deze niet-primaire oppervlakedelfstoffen wordt de natuurlijke samenstelling niet bepaald, wel wordt de milieu-hygiënische kwaliteit gegarandeerd via de aangehaalde bestaande wetgeving van Vlarebo en Vlarea. Deze regelgeving voorziet immers in een afgestemd normeringskader voor de toepassing van de stoffen.

De gestelde vragen geven daarom aanleiding tot het voorstel om volgende aanvulling te doen aan artikel 15, § 2, tweede lid:

.../...

«Hierop gelden slechts twee uitzonderingen:

1. de op deze site in het kader van de milieuwetgeving vergunde en/of toegelaten activiteiten die aanleiding geven tot de opstapeling van andere materialen dan primaire oppervlaktedelfstoffen;
2. de opslag van in het Vlaamse Gewest ingevoerde oppervlaktedelfstoffen».

Door deze aanvulling is het duidelijk dat, indien de stapeling van andere stoffen dan primaire delfstoffen toch het gevolg zou zijn van een niet vergunningsplichtige activiteit, desgevallend in elk geval ook aan Vlarea of Vlarebo moet voldaan worden".

Artikel 16

Naar analogie van de in artikel 19 van het ontwerp gebruikte terminologie vervange men in artikel 16, § 1, het woord "proces-verbaal" door het woord "verslag".

Artikel 26

De in artikel 26 van het ontwerp vermelde regel volgt reeds uit artikel 21, tweede lid, van het decreet van 4 april 2003. Om die reden wordt in artikel 26 beter geschreven: "De financiële zekerheden worden, overeenkomstig artikel 21, tweede lid, van het decreet, opgebouwd conform de fasering van de zones".

Artikel 30

Naar analogie van artikel 25 van het ontwerp schrijve men in artikel 30, § 2, "... aangaande de aanvaarde en gestelde financiële zekerheden" in plaats van "aangaande de financiële zekerheden".

Artikel 37

Men passe de redactie van de tweede zin van artikel 37 van het ontwerp aan als volgt : "Deze gegevens zijn opvraagbaar overeenkomstig het decreet van 18 mei 1999 betreffende de openbaarheid van bestuur".

.../...

Artikel 42

Het te wijzigen besluit van de Vlaamse regering dat wordt vermeld in artikel 42 van het ontwerp, is nog niet tot stand gekomen op het ogenblik waarop de Raad van State, afdeling wetgeving, zijn advies verleent. Het spreekt voor zich dat het betrokken besluit zal dienen te bestaan eenmaal de ontworpen regeling uitwerking heeft.

Artikel 43

Artikel 43, § 5, van het ontwerp bepaalt dat de afdeling de vergunninghouder in gebreke kan stellen "bij proces-verbaal" ingeval zij vaststelt dat de vergunninghouder ten onrechte geen aanvraag tot onderzoek heeft ingediend.

Met betrekking tot de draagwijdte van deze bepaling en, meer precies, de juridische aard van het erin genoemde proces-verbaal, werd door de gemachtigde van de Vlaamse regering de volgende verduidelijking gegeven:

"De bedoeling van deze bepaling is de vergunninghouder op een niet vrijblijvende manier in kennis te stellen van zijn plichten, zoals bedoeld in artikel 43, § 1, en hem tevens te wijzen op de in het decreet voorziene sancties wanneer hij geen gevolg zou geven aan deze plichten.

Deze § 1 vloeit immers voort uit artikel 30 van het decreet waarbij de Vlaamse regering, op advies van de administratie, zal vastleggen voor welke percelen, ontgonnen via een vergunning, afgeleverd vóór het van kracht worden van het decreet, financiële zekerheden moeten worden gesteld.

De administratie zal geen advies kunnen geven over welbepaalde percelen wanneer conform art. 43, § 1, van het besluit geen aanvraag tot onderzoek werd ingediend.

Het woord «proces-verbaal» kan hier dus beter vermeden worden.

Een voorstel tot aanpassing van art. 43, § 5:

«Wanneer door de afdeling wordt vastgesteld dat een vergunninghouder ten onrechte geen aanvraag tot onderzoek, zoals bedoeld in § 1, heeft ingediend, zal zij de vergunninghouder hiervan bij aangetekend schrijven op de hoogte brengen en hem wijzen op de sancties zoals voorzien in artikel 29, § 1, 1°, van het decreet»".

In overeenstemming met het door de gemachtigde van de Vlaamse regering gedane tekstvoorstel, wordt in artikel 43, § 5, van het ontwerp beter niet gerefereerd aan de term "proces-verbaal".

De kamer was samengesteld uit

de Heren	M. VAN DAMME,	kamervoorzitter,
	J. BAERT, J. SMETS,	staatsraden,
	G. SCHRANS, A. SPRUYT,	assessoren van de afdeling wetgeving,
Mevrouw	G. VERBERCKMOES,	toegevoegd griffier.

Het verslag werd uitgebracht door Mevr. K. BAMS, auditeur.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

G. VERBERCKMOES

M. VAN DAMME